

Књига пророка Данила — Педесет четврта

Откривање последњих дана: Данилова потрага за разумевањем

Jeff Pippenger

2024-01-18

Недавни чланак завршили смо одломком из књиге Prophets and Kings, у којем је сестра Вајт указала да је Данило настојао да „разуме однос који је седамдесетогодишње ропство, проречено преко Јеремије, имало према две хиљаде и три стотине година за које је у виђењу чуо небеског посетиоца како објављује да треба да протекну пре очишћења Божјег светилишта.”

„Кроз друго виђење бачена је даља светлост на догађаје будућности; и управо на крају тог виђења Данило је чуо „једнога свеца где говори, а други светац рече ономе свецу који говораше: Докле ће трајати виђење?“ Данило 8,13. Одговор који је дат: „До две хиљаде и триста дана; онда ће се светиња очистити“ (стих 14), испунио га је недоумицом. Усердно је тражио значење виђења. Није могао да разуме однос између седамдесетогодишњег ропства, како је проречено преко Јеремије, и две хиљаде и триста година за које је у виђењу чуо небеског посетиоца да објављује да ће проћи пре очишћења Божје светиње. Анђео Гаврило дао му је делимично тумачење; ипак, када је пророк чуо речи: „виђење... за многе је дане“, он се онесвестио. „Ја, Данило, клонуо сам“, бележи он о свом искуству, „и боловао сам неколико дана; потом устадох, и вршах цареве послове; и беху ме запањило виђење, али га нико није разумео.“ Стихови 26, 27.“ Пророци и цареви, 553, 554.

Милерити никада нису дошли до потпуног разумевања темељне поруке коју су објављивали. Када је дошло време да Лав из Јудиног племена настоји да пружи више светлости о „седам времена“, они су прешли у лаодикијско искуство и, седам година касније, у потпуности одбацили светлост о „седам времена“. Они никада нису сагледали потпуни однос између седамдесет година и две хиљаде и три стотине година, који је Данило усрдно настојао да разуме. Данило представља Божји народ последњих дана.

Земља која ужива своје суботе јесте део завета датог древном Израиљу, који је укључивао светлост почивања земље сваке седме године. Тај завет је обухватао циклус од седам година који се понављао седам пута. Он је укључивао ослобођење и враћање имовине и робова по завршетку седам циклуса од седам година (четрдесет девет година), током свечаности познате као јубилеј. Јевреји су били непослушни тим заветним начелима, и 2. Дневника указује да је седамдесет година ропства, о којима је говорио пророк Јеремија, представљало претходних четири стотине и деведесет година побуне. За четири стотине и деведесет година, да је древни Израил био послушан упутствима унутар завета, како су изложена у Левитској двадесет петој глави, било би укупно седамдесет оних година у којима би земља почивала. Библијска година има три стотине и шездесет дана, а три стотине и шездесет дана помножено са седам („седам времена“) износи две хиљаде пет стотина и двадесет дана.

Седамдесет година је апсолутно повезано са почивањем земље, што је апсолутно повезано са „седам времена“. Данило је настојао да „разуме однос“ „седамдесетогодишњег ропства“ према „две хиљаде и три стотине година“ „пре очишћења Божјег светилишта“. Он је, дакле, настојао да разуме однос између виђења „chazon“ и виђења „mareh“. Немогуће је разумети тај однос а да се не призна почивање земље у Левитској књизи двадесет петој и двадесет шестој глави, заједно са седамдесетогодишњим ропством о коме је говорио Јеремија. Ако не верујете да „седам времена“ представља пророчки период од две хиљаде пет стотина и двадесет година, ви се уклањате од тога да будете међу онима које Данило представља у последњим данима. Милерити су веровали да су „седам времена“ временско пророчанство, али адвентизам то више не верује.

Данило, као и сви пророци, представља Божји народ на крају света, а коментари сестре Вајт о његовој жељи да разуме однос између седамдесет година („седам времена“) и две хиљаде и три стотине година, представљају жељу коју Божји народ последњих дана треба да поседује. Као што је изнето у претходним чланцима, на картама из 1843. и 1850. године нема ниједне истине која није непосредно поткрепљена (више пута) у списима сестре Вајт.

Milerovi dragulji zasjaće deset puta jače u Ponoćnom pokliču poslednjih dana, i time ti dragulji predstavljaju završni ispit za device adventizma. Ti dragulji jesu temeljne istine predstavljene na Avakumovim pločama, i dragulji u kovčežiću koji su bili postavljeni na sto nasred Milerove sobe. Temeljni ispit jeste završni ispit, ali to je isto tako i autoritet Duha proroštva. Odbaciti temeljne istine, koje su u Milerovom snu bile predložene kao dragulji, znači istovremeno odbaciti Duh proroštva.

„Сасвим последња Сотонина обмана биће да учини без дејства сведочанство Духа Божјег. ‘Где нема утваре, пропада народ’ (Приче 29:18). Сотона ће вешто деловати, на различите начине и посредством различитих оруђа, да поколеба поверење Божјег народа остатка у истинито сведочанство. Он ће уводити лажна виђења да би заводио, и помешаће лажно са истинитим, те ће људима све то толико омрзнути да ће све што носи име виђења сматрати неком врстом фанатизма; али ће искрене душе, упоређујући лажно и истинито, бити оспособљене да разликују једно од другог.“ Selected Messages, volume 2, 78.

Сада се бавимо умножавањем знања до којег је дошло у историји милерита од 1798. до 1844. године, али указујемо на то да су, иако су милерити били исправни у својим пророчким применама, ипак били ограничени историјом у којој су били подигнути. Ми се сада налазимо у последњим данима и у завршном нараштају (четвртом) адвентизма. У овом временском раздобљу, адвентизам је био тако дубоко индоктринисан предањима и обичајима (кривотвореним драгуљима) да више не зна шта су биле темељне истине. Непознавање тих истина спречава адвентизам да разуме значај тих истина и чини бесмисленим поновљене заповести да се те истине штите и очувају.

Пре него што даље приступимо Гавриловом тумачењу виђења о реци Улај, осврнућемо се на неколико релевантних тачака повезаних са темељним истинама и ауторитетом Духа пророштва. Савремени теолози тврде да следећи одломак показује да је најдуже временско

пророштво у Библији пророштво о две хиљаде и три стотине година.

Искуство ученика који су при првом Христовом доласку проповедали „јеванђеље о царству“ имало је свој пандан у искуству оних који су објављивали вест о Његовом другом доласку. Као што су ученици пошли проповедајући: „Испунило се време, и приближило се царство Божје“, тако су Милер и његови сарадници објављивали да се најдужи и последњи пророчки период који је изложен у Библији приближава своме истеку, да је суд близу и да ће вечно царство ускоро бити успостављено. Проповед ученика у погледу времена заснивала се на седамдесет седмица из 9. главе Данила. Вест коју су дали Милер и његови сарадници објављивала је завршетак 2300 дана из Данила 8:14, чији део чини седамдесет седмица. Проповед сваке од ове две групе заснивала се на испуњењу различитог дела истог великог пророчног периода.

„Као први ученици, Вилијам Милер и његови сарадници нису ни сами у потпуности схватили значај поруке коју су носили. Заблуде које су дуго биле укорењене у цркви спречавале су их да дођу до исправног тумачења једне важне тачке у пророштву. Стога, иако су објављивали поруку коју им је Бог поверио да се да свету, ипак су, услед погрешног разумевања њеног значења, доживели разочарање.“ Велика борба, 351.

У одломку се каже да су „Милер и његови сарадници објављивали да се најдуже и последње пророчно раздобље које је откривено у Библији приближавало своме истеку“, а теолози тврде да је то најдуже и последње пророчно раздобље две хиљаде и три стотине година. Они даље тврде да управо то сестра Вајт означава у том одломку, јер, како тврде, она се непосредно обраћа раздобљу од две хиљаде и три стотине година. Слепи су за сваку повезаност између седамдесет година и раздобља од две хиљаде и три стотине година. Слепи су за светлост коју је Данило настојао да разуме.

Елен Вајт је била милериткиња и познавала је поруке које су биле постављене на пионирској карти из 1843. године и на пионирској карти из 1850. године коју је објавио F. D. Nichols. Карта из 1850. године, коју је израдио Nichols, била је припремљена у Николсовом дому управо у време када су Џејмс и Елен Вајт живели код Николса. Најдужи пророчки период у Библији, који је представљен на обе те карте, није две хиљаде и три стотине година, него „седам времена“ из Левитске 26.

Тврдити да је претходни одломак надахнуто поистовећење две хиљаде и три стотине година као најдужег и последњег пророчног раздобља значи учинити да списи сестре Вајт противрече сами себи. Ако је она веровала оно што теолози тврде о овом одломку, шта онда значи то што она одобрава карте које подупиру „седам времена“?

„Видела сам да је карта из 1843. године била вођена руком Господњом, и да је не треба мењати; да су бројке биле онакве какве је Он хтео; да је Његова рука била над тим и сакрила грешку у неким бројкама, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.“ Early Writings, 74.

Они који желе да подрже своја предања и бајке могли би тврдити да је на карти из 1843. године Господ држао своју руку над грешком о „седам времена“, све док своју руку није

уклонио касније. Проблем с том претпоставком јесте у томе што је сестра Вајт указала када је Господ уклонио своју руку са бројки; Његова рука била је уклоњена пре 22. октобра 1844, непосредно после првог разочарања. У свом сведочанству о том догађају, она указује на грешку која је била исправљена, и јасно је да та грешка није била „седам времена“.

„Ti verni, razočarani ljudi, koji nisu mogli da razumeju zašto njihov Gospod nije došao, nisu bili ostavljeni u tami. Ponovo su bili upućeni na svoje Biblije da istražuju proročke periode. Ruka Gospodnja bila je uklonjena sa brojki, i greška je bila objašnjena. Videli su da su proročki periodi dosežali do 1844. godine i da su isti dokazi koje su iznosili da pokazu da se proročki periodi završavaju 1843. godine dokazivali da će se oni okončati 1844. godine.“ Early Writings, 237.

Када је Господња рука „била уклоњена са бројки, и грешка била објашњена“, тада су препознали „да су исти докази које су изнели да покажу да се пророчки периоди завршавају 1843. године, доказивали да ће се они окончати 1844. године“. Пророчки периоди за које се у почетку сматрало да се завршавају 1843. године, приказани су на карти из 1843. године, која је карта коју је користио сваки од три стотине милеритских проповедника. Пророчки периоди који су приказани на тој карти, а који су се завршавали 1843. године, били су две хиљаде и три стотине година из Данила, осма глава, четрнаести стих, две хиљаде и пет стотина и двадесет година из Левитске 26 и хиљаду и три стотине и тридесет и пет година из Данила 12. После првог разочарања Господ је уклонио своју руку са грешке, и милерити су тада препознали да су исти докази који су означаваали завршетак пророчких периода 1843. године, заправо доказивали да су се ти периоди окончали 1844. године.

Карта из 1850. године била је израђена 1850. године и пуштена у продају у јануару 1851. године. Елен Вајт је забележила да је и та карта била испуњење Авакума, као што је такође забележила у вези са картом из 1843. године. И та карта је такође представљала најдужи пророчки период као „седам времена“ из Левитске двадесет шест.

„Видела сам да је Бог био у објављивању карте од стране брата Николса. Видела сам да у Библији постоји пророчанство о овој карти, и ако је ова карта намењена Божјем народу, ако је она довољна за једнога, онда је и за другог, а ако је једноме била потребна нова карта насликана у већем размеру, свима је она подједнако потребна.“ Manuscript Releases, volume 13, 359.

Тврдити да је позивање сестре Вајт на чињеницу да су милерити „објављивали да се најдужи и последњи пророчки период који је приказан у Библији ускоро навршава“, тачно, јесте оправдано, јер су они то заиста чинили. Тврдити да је „најдужи“ „пророчки период“ две хиљаде и три стотине година значи окренути сведочанство сестре Вајт против њега самог, и против историјског записа. Веровати у ту басну значи веровати лажи, а у последњим данима они који изабирају да верују лажи, чине то зато што не љубе истину.

Исус се није чудесно заштитио некаквом врстом божанске анестезије да би прошао кроз страдање крста. Исус је страдао божанским страдањем, далеко изнад онога што би било које од Његових створења могло поднети. Ипак, човечанство је створено по Његовом обличју, а

надахнуће показује да човечанство треба да победи као што је Он победио. Оно што је Христу омогућило да издржи страдање крста било је својство које је Он поседовао, а које поседује и човечанство.

Гледајући на Исуса, Начелника и Савршитеља наше вере; који је, ради радости што је стајао пред Њим, претрпео крст, презревши срамоту, и сео с десне стране престола Божјег. Јеврејима 12:1.

Исус је поднео страдања крста, јер је имао циљ постављен пред собом, а ми смо створени по Његовом облику, те смо, као такви, бића покретана циљевима. То је део нашег устројства. Ако смо били наведени да верујемо да је неважно разумети темеље адвентизма, нећемо имати никакву побуду да управо то учинимо. Једина божанска побуда коју Дух Свети може пробудити да би се надвладало то лаодикејско стање јесте љубав према истини. Љубав према истини биће испитана доступношћу лакших обичаја и предања осмишљених да умире наше сврбежљиве уши. Ако, у својој лаодикејској удобности, немамо жељу да сами за себе разумемо истину, бићемо изгубљени. Ту се адвентизам данас налази.

Данило је пример Божјег народа у последњим данима, који настоји да посредством пророчке речи разуме однос између седамдесетогодишњег ропства и пророчанства о две хиљаде и три стотине година. Поистоветити пророчанство о две хиљаде и три стотине година са најдужим и последњим пророчким периодом значи одбацити темељне истине адвентизма и истовремено одбацити ауторитет Духа пророштва. Тврдити да су милерити, када су износили најдужи и последњи пророчки период, тиме износили период од две хиљаде и три стотине година, значи одбацити историјски запис.

„Немамо ничега да се бојимо за будућност, осим ако заборавимо пут којим нас је Господ водио и Његову поуку у нашој прошлој историји.“ Life Sketches, 196.

Гаврило је дошао да Данилу да разумевање и виђења „march“ и виђења „chazon“, и поучио је Данила да у мислима разликује та два виђења, премда су она очигледно имала пророчки међусобни однос. Виђење је обухватало царства библијског пророштва у седмом и осмом поглављу, која су била понављање и проширење тих истих царстава из другог поглавља. Те информације су укључивале небески разговор који је једно виђење представљао као гажење Божјег светилишта и народа, а друго виђење као дело обнављања народа и светилишта.

Док је Гаврило излагао тумачење, које је на крају постало срж поруке коју су објављивали милерити, постојао је однос између та два виђења, који треба да запазе они који испуњавају заповест да у мислима раздвоје тумачење. Једно од разликовања представљено је двома речима које су обе преведене као „одређено“.

Седамдесет недеља одређено је твоме народу и твоме светоме граду, да се оконча преступ, и да се учини крај гресима, и да се изврши помирење за безакоње, и да се уведе вечна праведност, и да се запечати виђење и пророчанство, и да се помаже Пресвети. Знај, дакле, и разуми: од изласка заповести да се обнови и сазида Јерусалим до Месије Кнеза биће седам недеља и шездесет и две недеље; опет ће се сазидати улица и зид, и то у тешка времена. И после шездесет и две недеље Месија ће бити погубљен, али не за

себе; и народ кнеза који ће доћи разориће град и светињу; и крај њезин биће као потоп, и до свршетка рата одређена су пустошења. И он ће утврдити завет с многима за једну недељу; а усред недеље учиниће да престану жртва и принос, и због ширења гадости опустошиће, све до свршетка, и оно што је одређено излиће се на опустошенога. Данило 9:24–27.

Sedamdeset sedmica (četiri stotine i devedeset godina) određeno je narodu i svetome gradu. Reč prevedena kao „određeno“ znači „odsečeno“, a taj izraz označava razdoblje ili vreme probe za Judejce i Jerusalim. Ona je takođe predstavljala razdoblje pobune koje je dovelo do razorenja Jerusalima i ropstva od sedamdeset godina. Tada je bilo „određeno“ četiri stotine i devedeset godina, počev od trećeg dekreta. Prvih četiri stotine i devedeset godina pobune dovelo je do tri Navuhodonosorova napada, konačnog razorenja Jerusalima i rasejanja i sedamdesetogodišnjeg ropstva doslovnog Izraela u doslovnom Vavilonu.

Први указ означио је крај ропства и почетак дела обнове Јерусалима. Трећи указ означио је почетак две хиљаде и три стотине година. Долазак првог анђела означио је крај ропства духовног Израиља у духовном Вавилону током хиљаду двеста и шездесет година, и означио је почетак раздобља од четрдесет и шест година, када је Христос употребио милерите да изађу из ропства и подигну духовни храм.

Реч која је у двадесет шестом и двадесет седмом стиху два пута преведена као „одређено“ јесте „charats“, и она значи „ранити“ и „одлука“. Пророчки је било „одређено“ да ће папство примити смртну „рану“ на крају првог гнева. То је иста реч коју Данило употребљава у једанаестом поглављу, тридесет шестом стиху.

И цар ће чинити по својој вољи; и узвисиће се, и величаће себе изнад свакога бога, и говориће чудесне ствари против Бога над боговима, и напредоваће док се гнев не изврши; јер ће се извршити оно што је одређено. Данило 11:36.

У тридесет шестом стиху „цар“ је папство. Папство је требало да напредује све до 1798. године, када је задобило своју смртоносну рану. Тада је прво „негодовање“ требало да се „изврши“, јер је то „негодовање“ било „одређено“ (проглашено) да „буде учињено“. На крају првог негодовања против северног царства Израиља, које је почело 723. године пре Христа и завршило се 1798. године, папство је примило „смртоносну рану“. Реч „одређено“ значи „рана“.

И видех једну од његових глава као да беше смртно рањена; и његова смртна рана беше исцељена; и сав свет дивљаше се звери. Откривење 13:3.

Пророчки оквир милерита био је заснован на двома пустошним силама паганства, а потом папства. Они су разумели да те две силе треба да покаже светињу и војску, као што је представљено у визији „chazon“ у Данилу, осмо поглавље, тринаести стих.

Тада чух једнога светог где говори, а други свети рече ономе извесноме светоме који говораше: Докле ће трајати виђење о свакадашњој жртви и о преступу опустошења, да се и светиња и војска предаду да буду погажени? Данило 8:13.

Папска сила пустошења требало је да гази Светињу и војску хиљаду двеста шездесет година.

Него двор што је изван храма изостави и не мери га; јер је дат незнабошцима; и они ће газити свети град четрдесет и два месеца. И даћу власт својој двојици сведока, и они ће пророковати хиљаду двеста и шездесет дана, обучени у кострет. Откривење 11:2, 3.

На крају првог негодовања 1798. године, пророштво је одредило да „рани“ папство. У деветој глави Данила, та одредба је представљена у последња два стиха, а реч која је у тим стиховима двапут преведена као „одређено“ повезана је са визијом „chazon“, док је реч преведена као „одређено“ у двадесет четвртом стиху друга хебрејска реч и повезана је са визијом „mareh“. Данило, представљајући Божји народ последњих дана, настојао је да разуме однос између те две визије, које му је Гаврило рекао да у мислима раздвоји.

Наставићемо ову тему у следећем чланку.

„Бог нам не даје нову поруку. Треба да објављујемо поруку која нас је 1843. и 1844. извела из других цркава.“ Review and Herald, January 19, 1905.